

ועל הנדה, שהבא עליה חייב כרת.

כל אלו יש להן קנס —

כי אף על פי שהן בהכרת [על שם הכתוב "הכרת תכרת הנפש"], הרי אין בהן מיתת בית דין, שיפטור אותו מן הקנס מדין "קים ליה בדרבה מיניה", ויקבל רק את עונש המיתה החמור, ולא ייענש בעונש הממון שהוא קל.⁽⁵⁾

גמרא:

שנינו במשנה: אלו נערות שיש להן קנס הבא על הממזרת ועל הנתינה ועל הכותית:

ותמהה הגמרא על לשון המשנה, "אלו נערות", שמשמעותו, לכאורה, כי רק לאלו

ג. נערות הפסולות לבועליהן וחייב עליהן כרת:

וכן הבא על אחותו — נערה כשהיא בתולה — שחייב עליה כרת.

ועל אחות אביו ועל אחות אמו שחייב עליהן כרת.

ועל אחות אשתו שהיא בכרת.

ועל אשת אחיו, שנתקדשה לאחיו — ועדיין לא נישאת ובתולה היא — וגירשה אחיו וכבר אינה אשת איש, ואין היא אסורה על אחי בעלה אלא משום איסור אשת אח שהוא בכרת.⁽⁴⁾

ועל אשת אחי אביו, שנתקדשה לאחי אביו, וקודם נישואין גירשה אחי אביו והיא באיסור כרת על הבועל.

ירושא וכמו שכתב הרמב"ן שם.

ולפי זה לא משכחת לה בא על הכותית שיתחייב אלא אם כן בא עליה באונס, שאם מפותה היא הרי מפותה אין לה קנס כשהקנס לעצמה כיון שמחלה, וכמבואר לקמן לב א, וראה בגמרא סנהדרין עד א שרב פפא מפרש את משנתנו במפותה.

ויש לומר על פי מה שכתבו התוספות בסנהדרין עג ב, שאף המפותה אם היא אומרת בפירוש שאינה מוחלת על הקנס הרי הבועל חייב לשלם לה קנס.

4. כתב רש"י: ועל אשת אחיו שנתקדשה לו לאחיו וגירשה שאין בה מיתה אלא כרת, והטעם שכתב רש"י "ונתקדשה לו" הוא משום שאם נישאת לו דין בעולה יש לה אפילו עדיין לא נבעלה, וכמו שכתב הרמב"ם בפרק א מהלכות בתולה [שיטה מקובצת בד"ה ועל אשת אחיו

בדעת רש"י], ואם לא גירשה האח, הרי היא אשת איש וחייב עליה אחי בעלה מיתה ולא כרת.

והטעם שכתב רש"י "וגירשה" ולא כתב שמת בעלה, לכאורה הוא על פי מה שהביאו התוספות בשם הירושלמי שהקשה על משנתנו: ולא יבמה היא לו וזקוקה לו, ומה קנס וכרת שייך בה, ומשני בירושלמי, בשיש לו בנים מאשה אחרת [כי מזו אין לו בנים, שעדיין לא נשאה ולא בא עליה]; וכתבו התוספות והוא הדין דהוה מצי לאוקמי כשגירשה, וזו היא שיטת רש"י.

ואולם אף גבי אשת אחי אביו כתב רש"י שגירשה ולא כתב שמת, ואף שאין שייך שם יבום.

5. ואפילו אם לא היתה התראה או שהיה שוגג אין הוא חייב קנס, כי אף חייבי מיתות שוגגים פטורים מן הממון.